

Ördögi szenvedély:
Ariel Toaff véres pászkája
Andrew Hamilton 2012

https://counter--currents-com.translate.goog/2012/04/diabolical-passion-ariel-toaffs-blood-passovers/?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en

A K o o g l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

<https://counter-currents.com/2012/04/diabolical-passion-ariel-toaffs-blood-passovers/>

Francesco Oradini, Tridenti Simon vértanúsága, dombormű, 18. század, Palazzo Salvadori, Trent

Ma napnyugtakor kezdődik a zsidó húsvét ünnepe. Izraelen kívül nyolc napig tart.

A keresztény naptárban ma nagypéntek van, Krisztus keresztre feszítésének évfordulója, közvetlenül húsvét vasárnapja előtt.

A húsvéti történetben a zsidók báránnyévrel kenték be a lakóhelyeiket, hogy Isten az egyiptomi elsőszülött pogánygyermek megölése során azonosíthassa a zsidó gyermekeket, és így áthaladjon vagy megkíméljen. (Különös, hogy még Istennek is szüksége van egy jelre, hogy megkülönböztesse a zsidókat a nem zsidóktól.)

Pasque di sangue: Ebrei d'Europa e omicidi rituali (Vér húsvétok: európai zsidók és rituális gyilkosság) (Bologna, Olaszország: Il Mulino, 2007), Ariel Toaff izraeli középkori írótól,

ennek a fesztiválnak a története a középkori német zsidók (askenazim) körében.), az állítólagos keresztre feszítés és a kannibalizmus (technikailag rituális hematofágia – emberi vér fogyasztása) bizarr rítusa, amely a középkortól egészen az 1911-es oroszországi Mendel Beilis-perig kapcsolódik.

A Blood Passovers olasz nyelven íródott és jelent meg. Csak kalóz angol fordítás érhető el. A lábjegyzetekben található kiterjedt eredeti forrásidézetek latin nyelvűek, de ezek nagy része, zárójelben, a kalózmásolatban le lett fordítva angolra. Az angol nyelvű kiadás tartalmaz néhány helyesírási és nyelvtani hibát.

A könyv mainstream olasz kiadója jelenleg egy [átdolgozott, bowdlerizált kiadást](#) árul egy új [Afterword](#) -el (angolul, online), amelyet Toaff 2008-ban adott ki, miután intenzív nyomás alatt gyorsan lenyomta az eredeti kiadást, miután a kezdeti, 1000 példányban elkelt egyetlen nap alatt. Még az Amerikai Zsidó Bizottság ellenséges bírálójának is kalózmásolatot kellett használnia véleményének megírásához.

Ez az áttekintés a 2007-es első kiadás Gian Marco Lucchese és Pietro Gianetti által készített, engedély nélküli online fordításán alapul, amely PDF és szöveges formátumban is elérhető a különböző webhelyeken. A könyvet könnyen olvashatónak találtam a Kindle-emen. A PDF-változat elérhető a keresztény hitre tért Israel Shamir honlapján, [itt](#) .

A könyv első megjelenése idején az 1942-ben született Toaff a középkori és reneszánsz történelem professzora volt az izraeli Ramat-Ganban található Bar Ilan Egyetemen.

Korábbi könyvei közé tartozik a *The Jews in Medieval Assisi, 1305-1487: A Social and Economic History of a Small Jewish Community* (1979), *A Mediterranean and the Jews* (1989), *The Jews in Umbria* (1993) és a *Mostri giudei: L. 'immaginario ebraico dal Medioevo alla prima età moderna* (olasz; Zsidó szörnyek: A zsidó képzelet a középkortól a kora újkorig) (1996).

Ezt követően megjelentette *Il prestigiatore di Dio: avventure e miracoli di un alchimista ebreo nelle corti del Rinascimento* (olaszul; Isten varázslója) (Milánó: Rizzoli, 2010), amely egy 16. századi olasz zsidó alkimistáról, Abraham Colorniról szól.

Furious Reaction

A tető beomlása előtt egyetlen pozitív kritika jelent meg a véres pászkáról. Sergio Luzatto olasz zsidó történész a tekintélyes olasz *Corriere della Sera* újságban „a történelem csodálatos könyveként” méltatta. Toaff – írta Luzatto – megállapította, hogy „1100-tól körülbelül 1500-ig. . . valóban megtörtént a keresztény gyermekek több keresztre feszítése . . . Sem Trentben 1475-ben, sem Európa más részein a késő középkorban a zsidók nem voltak mindig ártatlan áldozatok.”

De a nemzetközi ellenséges reakció Toaff könyvének megjelentetésére erőszakos és azonnali volt.

Toaff Elio Toaff (szül. 1915) fia, Róma egykori főrabijja, akit „a zsidók pápajaként” ismertek. 1986-ban II. János Pál pápa a római zsinagógában imádkozott Elióval – ez a jelentések szerint az első pápa látogatása a zsinagógában. A látogatás állítólag megnyitotta az utat Izrael és a

Vatikán közötti diplomáciai kapcsolatok későbbi kiépítése előtt.

Toaff 92 éves édesapja a *la Repubblica* olasz lapnak fia vitatott könyvének megjelenése után így nyilatkozott: „A kritika, amelyet mindenki a könyvével kapcsolatban megfogalmazott, jogos volt. Érvei sértették az intelligenciát, a hagyományt, általában a történelmet és a zsidó vallás értelmét. Elszomorít, hogy ilyen ostobaságokat terjesztett elő minden ember fiam.”

A Bar Ilan Egyetemet hatalmas nyomás nehezítette az ADL-től, a gazdag amerikai zsidó adománygyűjtőktől, a Knesszet (izraeli parlament) tagjaitól és gyakorlatilag mindenki mástól, hogy rúgják ki Toaffot.

Az egyetem gyorsan megroggyant a nyomás alatt, és elítélte a munkáját. Toaff felajánlotta, hogy lemond, de az újságok beszámolóí szerint 2007 végén mindenképpen lemondtak volna. Nem világos, hogy továbbra is kapcsolatban áll-e Bar Ilannal professzorként, emeritus professzorként vagy más minőségben. Kiadójának honlapja arra utal, hogy még mindig ott tanít, ami kétségesnek tűnik.

A középkori askenázok

Haaretz hamisan vagy tudatlanul azt állította, hogy az olasz zsidókat zavarta, hogy Toaff „magán Olaszországon belül” emelte ki a „vérvádak” vádjait – mintha a cél az lenne, hogy a közösség arcába köpjék a legrosszabb váddal.

De Toaff könyvének egyetlen olvasója sem téveszthette össze az olasz zsidó közösség elleni támadásként (hacsak nem manapság túlnyomórészt askenáz). Ha valami, akkor ez egy olasz bocsánatkérés. A szerző éles különbséget tesz az olaszországi zsidók és a rituális gyilkossággal vádolt észak-olaszországi askenázok között. Ahogy [Hillel Halkin fogalmazott](#) :

Ez egy askenázi és jiddis nyelvű közösség volt, amely viszonylag friss bevándorlókból állt, akik az Alpokon túli germán területekről érkeztek, és az egész *Pasque di Sangue* -ban Toaff szembeállítja az „igazi” olasz zsidókkal a Pó folyótól délre, akik évszázadokig vagy még tovább éltek az országban, és jól beilleszkedtek. A déliekkel ellentétben az északi askenázok . . . Toaff leírása szerint szigetszerűek, összeesküvők, ellenségesek a pogányokkal szemben, rendkívül versenyképesek üzleti gyakorlatukban (sokan foglalkoztak banki tevékenységgel és pénzkölcsönzéssel), vallási meggyőződésükben pedig szélsőségesek.

Toaff könyvének központi eleme a dichotómia a nyugodt, a világban otthon élő olasz zsidó és a merev, idegengyűlölő északi között. . . . (Bár az olasz zsidóság szigorúan véve soha nem volt „szefárdi”, rituáléiban és liturgiájában közelebb állt a Földközi-tenger térségének zsidó közösségeihez, mint az európaiakhoz.) Toaff „igazi” olasz zsidói a „jó zsidók” történetét, szemben az Alpokon túli „rossz zsidókkal”, „agresszív gazdasági vállalkozói magatartásukkal” és „az ország törvényei iránti tisztelet hiányával”. Zsidók a Pótól délre, *Pasque di Sanguet* többször is hangsúlyozza, soha nem szenvedtek a német nyelvterületek zsidói ellen ismételen sújtott vérvádtól, és semmi sem ragadta meg őket a szenvedés, a mártíromság és a vér, amely a késő-középkori német zsidóság vallási kultúráján végigvonul.

Az észak-olaszországi askenázok mélyen belemerültek a merényletekbe, a törvénynek való engedetlenségbe, a csaló ügyletekbe, a magas szintű politikai intrikákba és a ma fehérgalléros

bűnözésbe. Megemlítik a padovai zsidó bankárokat, akik 40%-ot meghaladó uzsorakamattal adtak hitelt. Valójában néhány Toaff által profílozott egyén egy fikarcnyit sem különbözik a kortárs „vezető polgároktól”, mint például Robert Maxwell .

Magas státuszuk, gazdagságuk, műveltségük és számos társadalmi, pénzügyi és politikai előnyük ellenére az askenázokat mélységes keresztényellenes gyűlölet hatja át, és perverz primitívek voltak, és megzavarták fundamentalista, kultikus vallási meggyőződésüket és gyakorlatukat.

Valójában viselkedésük nagy része túlságosan is ismerősen hangzik. Megemlítenek egy bebörtönzött zsidó orvost (figyeljük meg magas státuszú foglalkozását), akit 1452-ben vád alá helyeztek a keresztény vallás szidalmazása és megvesztegetési kísérlet miatt:

Keresztény rabtársai a keresztény vallás elleni súlyos vétékkel és istenkáromlással vádolták. A feljelentés szerint a cellájában tartózkodó Abba habozás nélkül közvetlenül a feszület alá helyezte a piszkos pisi edényét. A többi fogoly alaposan megdorgálta, a mértéktelen Candiota állítólag trágár szavakkal válaszolt, sértegette őket, és szemérmetlenül kigúnyolta Jézust, a Messiást és a Boldogságos Szűzanyát. Elmarasztalása elkerülhetetlen és megérdemelt volt: ezer líra pénzbírság megfizetése mellett további egy év börtönbüntetés.

Shades of Larry David, a *Family Guy* és a *South Park* !

Mindentől eltekintve, amit Toaff a rituális gyilkosságról mond, könyve értékes a középkori askenáz zsidóságról festett összkép szempontjából (amelynek a szövege nagy részét szenteli). Noha központja Németországban volt, az askenázok közé tartozott Franciaország, Észak-Olaszország, Észak-Európa, Kelet-Európa és még Anglia középkori zsidó lakossága is. A középkorban – írja Toaff – összességük lényegesen kisebb volt, mint a szefárdok (ibériai zsidók) és az olasz és keleti zsidóké.

Mivel a trienti és más rituális gyilkossági ügyekben érintett emberek (a rabbinikusok és a világiak egyaránt) magas státuszúak, gazdagok, közösségeik befolyásos tagjai voltak, Toaff időnként felmentő megjegyzései (különösen azután, hogy könyve első kiadását szinte azonnal elnyomták).) azt az állítást, hogy csak néhány marginális, szélsőséges askenázi szekta vagy személy vett részt az ügyben, saját bizonyítékai folyamatosan megcáfolják.

A vádlottak száma sem volt csekély. Állítólag több mint 100 ember vett részt Hugh of Lincoln 1255-ös meggyilkolásában, akik közül 20-at kivégeztek. A lincolni zsidó közösséget állítólag abban az évben választották ki az egész Európára kiterjedő askenázi konklávéban, amely a középkorban évente ülésezett, hogy sorsolással eldöntsék, melyik közösség felelős az évi gyermekáldozat megszerzéséért.

Így igazabb lenne azt állítani, ahogyan azt a szerző is teszi, hogy egyes askenázok határozottan elleneztek a rituális gyilkosságot és a húsvéti vérszertartásokat.

Rituális keresztre feszítés

A zsidókat évszázadok óta vádolják rituális gyilkosságok elkövetésével.

Évezredek óta vádolják a rituális gyilkosságokat a zsidók ellen. A gyilkosságokat néha rituális kannibalizmus kísérte, de nem mindig. Minden esetben meglehetősen valószínűtlen, hogy az

ókorból hozzánk érkezett tanúvallomások a középkorban ismertek és elterjedtek voltak, és jelentős támpontként szolgálhattak volna a keresztre feszítés és a rituális kannibalizmus későbbi vádjánál. (Nyolcadik fejezet, „Távoli előzmények és *Purim* saga ”.)

A rituális húsvéti keresztre feszítés legkorábbi középkori vádja a 12 éves norwichi Vilmos megcsonkított testére vonatkozott Angliában 1144-ben. Néhány évvel később [Monmouth-i Tamás feljegyezte](#) a bűncselekmény részleteit. A zsidók a beszámolóját a „vérvád” „forrásaként” említik.

Érdekes módon Toaff úgy véli, hogy a keresztények gyermekrablástól való félelme Európában megelőzte a rituális keresztre feszítés legkorábbi eseteit.

Talán az a széles körben elterjedt félelem, hogy a zsidók a gyerekek elrablását és kegyetlen rituálék alá vetését célozzák, még a sztereotip rituális gyilkosság megjelenését is megelőzi, amely úgy tűnik, a 12. századból származik. Ami magamat illeti, úgy gondolom, hogy komolyan fontolóra kell venni annak lehetőségét, hogy ez a félelem nagyrészt a rabszolga-kereskedelemből köthető, különösen a 9. és 10. században, amikor úgy tűnik, hogy a zsidók szerepe a rabszolga-kereskedelemben túlsúlyban volt.

Ebben az időszakban zsidó kereskedők a Rhône völgyében lévő városokból, Verdunból, Lioneből, Arles-ből és Narbonne-ből, valamint Aquisgranából, a birodalom fővárosából Jámor Lajos idejében [I. Lajos]; Németországban pedig a Rajna völgyének központjaiból, Wormsból, Magonzából és Magdeburgból; Bajorországban és Csehországban, Regensburgból és Prágából – tevékenykedtek azokon a fő piacokon, ahol rabszolgákat (nőket, férfiakat, eunuchokat) kínáltak eladásra a zsidók, néha miután elrabolták őket házaikból. A keresztény Európából az emberi árut Spanyolország iszlám földjére exportálták, ahol élénk piac volt. E rabszolgák, különösen a gyerekek kasztrálása megemelte áraikat, és kétségtelenül jövedelmező és jövedelmező gyakorlat volt.

Azt állították, hogy a rituális *keresztre feszítés* vádja egy évszázaddal megelőzte a rituális *kannibalizmus* (hematofágia) vádját. A keresztény fiúk szörnyű rituális megcsonkításait és keresztre feszítését húsvétkor Krisztus kereszthalálának gúnyolására hajtották végre. A rituális kannibalizmus vádja viszont csak 1235-ben, a németországi Fuldában történt gyermekgyilkosságig merült fel. Toaff azonban úgy véli, hogy a két gyakorlat valószínűleg a kezdetektől fogva összefüggött. (Hetedik fejezet, „Keresztre feszítés és rituális kannibalizmus: Norwichtól Fuldáig”.)

Rituális kannibalizmus

A rituális kannibalizmus antropológiai kontextusának teljes megértéséhez lásd rövid összefoglalómat az emberi kannibalizmus általános, nem zsidó háttéréről [itt](#) (görgessen le a megfelelő alcímhez). A primitív népek gyakran alkalmaznak mágikus kannibalizmust ellenségeik ellen.

Israel Wolfgangnak, a trenti rituális gyilkossági ügy vádlottjának (a Toaff által vizsgált fő ügyben), világos volt, hogy a Tóra és a későbbi rabbinikus szabályok két különböző erkölcsi kódexet feltételeztek, az egyik a zsidó világra, a másik pedig a környező keresztény világra

vonatkozott, amely eltérő, gyakran ellenséges és fenyegető volt. Ezért ami tiltott volt a zsidók között, az nem feltétlenül volt tiltva a zsidók és keresztények közötti kapcsolatokban. . . . Egy merész hasonlattal, amelyet nem hiszünk el, hogy [a] bírák zsarolták volna ki. . . , Israel Wolfgang azt állította, hogy még az emberi vér elleni bibliai tilalom is abszolút a zsidók számára, és merev, ha a zsidók ereiből kivont vért érinti, de megengedett, sőt ajánlott is, ha a keresztények, vagy különösen a keresztény gyermekek testéből származik.

Lényegében az a gondolat, hogy az askenazim feloldódtak a borban, és a húsvét ünnepe alatt elfogyasztott kovásztalan kenyérbe kis mennyiségű szárított, porított vért gyúrtak. A megkeresztelt keresztény gyermekek ereiből kivont vért zsidó kereskedők szállították.

A keresztény gyermek vére

Jézus szenvedésének emlékrituáléja során nyerték ki, a keresztény vallás megvetése és megvetése jeleként. Az ellenrituálé során keresztre feszítették az ártatlan fiút, akinek hét évesnél fiatalabbnak kellett lennie, és fiúnak kellett lennie, akárcsak Jézus [egy lány vére, még ha 7 évesnél fiatalabb is, nem lenne elegendő], keresztre feszítették. gyötrelmek és a felháborodás megnyilvánulásai, ahogy az Krisztussal történt. Egy másik dicséretre méltó kiegészítés a körülmetélés volt, hogy a szimbolikus hasonlóságot nyilvánvalóbbá és jelentősebbé tegye.

Érthető, hogy az ilyen vér rendkívül drága volt, és mivel nagy volt a csalás kísértése, a vásárlók megbízható rabbinikus hatóságok által kiállított eredetiségigazolásokot követeltek, hasonlóan a mai kóser élelmiszer-tanúsítványokhoz.

A keresztény gyermekek vérének felhasználása a zsidó húsvét megünneplése során nyilvánvalóan minimális szabályozás tárgya volt, legalábbis a tridenti perek vádlottjainak vallomásai szerint. Ezek a feljegyzések pontosan leírják, hogy mi volt tilos, mi volt megengedett és mit tolerált, mindezt aprólékos részletességgel. Minden eshetőséget előre láttak és kezeltek; a vér felhasználását a széles körű és kimerítő [zsidó] joggyakorlat szabályozta, mintegy úgy, mintha a rituáléval kapcsolatos legszigorúbb szabályozás szerves részét képezte volna. . . .

A vér beszerzésének és felhasználásának kötelezettsége a húsvéti rituálé alatt a családfő, azaz a felelős férfi, eltartott feleséggel és gyermekekkel kizárólagos felelőssége volt. Felmentést kaptak a legények, özvegyek, vendégek és alkalmazottak, mindazok, akiknek nincs eltartott családjuk. Tekintettel egy ilyen ritka és költséges összetevő beszerzésének nehézségeire, várható volt, hogy a leggazdagabb zsidók vérral látják el a legszegényebb zsidókat, ami a jótékonyosság egy külön formája, amely a sorstól megfosztott családfők javát szolgálja.

„*Goi katan*”, „kis keresztény”, a rituális gyilkosság áldozatára utaló kifejezést, aki általában névtelen volt, állítólag akkor használták, amikor vérét hozzáadták a *Széderben* kiállított és elfogyasztott szimbolikus ételekhez. vacsora."

A keresztény vér ily módon történő felhasználása „antirituálé” volt – „fejfelé fordított emlékmű Krisztus szenvedésének”.

A húsvéti széder a keresztények elleni erőszakos buzdításokat is magában foglalta: „Hányjátok

haragotokat a nemzetekre . . . Fordítsd rájuk haragodat, érd el őket gúnyoddal; üldözd őket dühvel, vesd el őket az isteni menny alól.” „A jelentés nyilvánvaló volt” – írja Toaff. „A messiási megváltás csak a gyűlölt pogány világ romjaira épülhetett.”

A hatodik fejezetben, „A vér mágikus és terápiás felhasználása” című részben Toaff további kannibalisztikus szokásokat ír le. Ezek az újonnan körülmetélt zsidó csecsemők borban oldott vércseppjei voltak, és ami még furcsább, a körülmetélt csecsemők fitymáját hím utód nélkül fogyasztották el abban a varázslatos hitben, hogy ez lehetővé teszi számukra a teherbe esést. Az utóbbi szokás, mondja Toaff, „nagyon elterjedt” a középkori askenázok körében, és a korabeli esküvők utáni versenyekhez hasonlítja a menyasszonyi csokrot elfoglalására.

A körülmetelési ceremónián jelenlévő, de még férfi nemű utódokkal meg nem áldott nők izgatottan várták a gyermek fitymájának levágását. Ezen a ponton a nők gátlást vetve a szélbe, mintha egy előre meghatározott jelre vetettek volna rá magukat arra a véres húsdarabra. Állítólag a legszerencsésebb nő azonnal felkapta és lenyelte, mielőtt a versengő nőstények megzavarhatták volna.

Érdekes módon Toaff „szimbolikusan kannibalisztikusnak” hivatkozik a purimi hámán sütemények fogyasztására – erre emlékeztetni kell, ha legközelebb hallasz néhány zsidó gúnyos mosolyát arról, hogy „Krisztus testét és véré” fogyasztják a szentáldozás szentségében.

Míg Toaff különféle rituális gyilkossági vádakot említ az évszázadok során, könyvének középpontjában a kis Simon meggyilkolása áll az olaszországi Trentben.

Trienti Simon esete

Castello del Buonconsiglio kívül

A katolikus egyház, amely már régen boldoggá avatta Tridenti Simont, 1965-ben visszavonta a gyermek vallási vértanúi státuszát VI. Pál pápa Nostra Aetate kiáltványának részeként a köztudottan filoszemita II. Vatikáni Zsinatban.

Úgy tűnik, hogy a szentek „megszentelhetők”, ahogyan a „holokausztagadók” is visszamenőleg elveszíthetik tudományos fokozatukat. Emiatt Simon többé nem szerepel a római martirológiában, vagy egyetlen modern katolikus naptárban sem.

1475. március 23-án, húsvét előestéjén Simonino, Lomferdorm Andrea tímár kétéves fiának megcsonkított holttestét találták meg egy tehetős zsidó pincéjét elkerülő szakadék vizében. A felfedezés nyomozást indított el, amelynek eredményeként vádat emeltek a tridenti zsidók ellen a gyermek elrablása és meggyilkolása miatt. Kihallgatták őket a [Buonconsiglio kastélyban](#), beismerő vallomást tettek és elítélték őket. Az ítéletet követően az elítélt zsidókat nyilvánosan kivégezték, vagyonukat pedig elkobozták.

A Trent-ügy kiterjedt tárgyalási dokumentációja lehetővé tette Toaff számára, hogy részletesen megvizsgálja a vádlottak vallomását. „A Simon meggyilkolása ügyében lefolytatott tridenti perek átiratai állítólag a legfontosabb és legrészletesebb dokumentum, amelyet valaha is írtak a rituális gyilkosság vádjával kapcsolatban, egy értékes dokumentum, amely megőrzi a héber vádlottak szavait.”

Toaff szórványosan hivatkozik a vádlottak „leirataira”, a közjegyző által készített „hiteles másolatra”, „aláírt, lepecsételt és keltezett dokumentumokra”, a tárgyalási jegyzőkönyvek „dossziéjára” és a tárgyalási jegyzőkönyvekben őrzött jiddis nyelvű levelekre... a legősibb megmaradt jiddis nyelvű dokumentumok.” Ezenkívül a lábjegyzetekben a különböző dokumentumokból származó, kiterjedt latin nyelvű idézetek találhatók. Toaff észreveszi:

Nyilvánvalónak kell lennie, hogy csak valaki, aki nagyon jól ismeri a *Szédert* A rituálé, egy bennfentes, le tudja írni a gesztusok és műveletek [pontos] sorrendjét, valamint az ünneplés különböző fázisaiban használt héber formulákat, és képes ilyen [rengeteg] részletes és pontos leírást és magyarázatot adni. A tridenti bírák alig tudták követni ezeket a leírásokat, homályos elképzelést alkotva a rituáléről, amely annyira idegen volt tapasztalataiktól és tudásuktól, hogy csak ködös és tökéletlen képek formájában tudták azt rekonstruálni. Az olasz közjegyzőknek tehát kimerült a dolguk, hogy [megkíséreljék] átvágni az utat az érthetetlen héber kifejezések dzsungelében, amelyeket erős német akcentussal ejtenek ki. . . . Azt képzelve, hogy a bírák diktálták ezeket a leírásokat a *Széderről* rituálé, a kapcsolódó héber liturgikus formulákkal, nem tűnik túl hihetőnek.

A vádlottak vallomása szerint a Simon meggyilkolása utáni szombaton, „amikor a gyermek holttestét az *almemorra* [egy íróasztalra a zsinagógában, amelyre a Tórát helyezik, miközben felolvassák a gyülekezetnek], a trienti zsidók, akik a zsinagógában összegyűltek, teljesen gátlás és gátlás nélkül átadták magukat **a túlzott gesztusoknak.**” A rabbi, „miután befejezte a Jézus és anyja elleni tüzes keresztényellenes prédikációját, felrohant az *emlékműhöz.*, és a „füge megcsinálása” után [egy obszcén kézmozdulat, amely a halott gyermek szeme láttára végzett szexuális kapcsolatot] arcon csapta a 2 éves holttestét, és ráköpött. A gyülekezet többi tagja (nők is jelen voltak) követték a példájukat, pofoztak, haraptak és köptek a megcsönkített testre, arcot vágtak és obszcén gesztusokat tettek. Egy férfi „durván megemelte kaftánját, szégyentelenül mutogatta a fenekét [és a nemi szervét]”.

Toaff szerint a húsvéti rituálékban **halott keresztény gyermek „és a keresztre feszített Krisztus egy és ugyanaz a személy volt”.** Így tehát: „Simon nem létezett – ha valaha is létezett –, és a helyén a *Talui* -t, az akasztott Jézust és a *Teluiát*, az akasztott vagy megfeszített asszonyt látták, ahogy Máriát nevezték. . . . Szinte transzba illően szitkozódtak és káromkodtak, megvető és obszcén gesztusokat tettek.”

Az olaszországi zsidókat nem ijesztgették meg a hitvallóik ellen felhozott hátborzongató vádak. Inkább a vádlottak köré csoportosultak, és a végtelenségig tanácskoztak, hogy kiszabadítsák őket. Befolyásos keresztény tisztségviselőket vesztegettek meg, hogy beavatkozzanak az eljárásba, nyomást gyakoroltak az osztrák Zsigmond főhercegre, hogy engedje szabadon a vádlottakat (a bírósági eljárást ideiglenesen felfüggesztette), IV. Sixtus pápára gyakorolt nyomással megnyerték a női vádlottak szabadon bocsátását, bűnözői szándékkal, hogy megtörjék a vádlottakat. rabokat a börtönből, és megpróbálták felvenni a kor legkiemelkedőbb és legsikeresebb keresztény ügyvédjét.

A zsidók bírósági eljárást is indítottak a perek fő mozgatója, a mai Észak-Olaszország területén található Szent Római Birodalom egyházi állama, a Trienti Püspökség herceg-püspöke, Toaff

által Giovanni Hinderbachnak nevezett, valamint Johannes Hinderbach ill. John V von Hinderbach más forrásokból, azzal vádolva őt, hogy megpróbálta eltulajdonítani a vádlottak vagyonát.

Amikor mindezek a csalások kudarcot vallottak, a zsidó közösség megszervezte egy zsidó hittérítőt, akiben Hinderbach megbízott, hogy megölje a herceg-püspököt úgy, hogy megmérgezi az ételét, annak ellenére, hogy Hinderbach három ételkóstolót alkalmazott. A leendő bérgyilkost elkapták és kivégezték.

Valóban megtörténtek ilyen dolgok?

A zsidó partizánok makacsul állítják, hogy a rituális keresztre feszítésekről és a vérömlenyről szóló beszámolók „vérvád” az örökké ártatlan, áldozattá vált zsidók ellen, amelyeket jóvátehetetlenül gonosz keresztények követek el.

Ahogy az ADL közönsége javára állítja, amelyet ostobaságnak tart: „A vád teljes szövegből készült, és a középkori Európában azt a tendenciát tükrözte, amely a keresztény zsidóellenes doktrína alapján démonizálja a zsidókat és hibáztatja őket a helyi problémákért. társadalom.”

Az ilyen homályos posztolás megköveteli, hogy az embernek nemcsak azt kell elfogadnia, hogy a zsidók túlzottan erkölcsösek, ami határozottan nem azok, hanem azt is, hogy a fehérek évezredek keresztül minden ok nélkül meghamisították a zsidók ellen felhozott idegen vádakat. A vád elképesztő, teljesen jellegtelen. Valójában az ilyen vádak a zsidókra jellemzőek. Ez az oka annak, hogy a kormányok felszámolják a vizsgálódás szabadságát, és „holokausztagadó” és „gyűlöletbeszéd” törvényeket vezetnek be. A rosszindulatú koholmányok nem tudnak ellenállni az objektív vizsgálatnak, és ezt a zsidók és a kormányok is tudják.

Toaff azonban meglehetősen kalitka, soha nem mondja ki egyenesen, hogy rituális keresztre feszítések és kannibalizmus történtek. Mégis, a retorikai eszközök és narratív technikák sokaságán keresztül minden bizonnyal azt sugallja, hogy legalábbis időnként ezt tették. Az üldözési mítosz hiszékeny híve – az a hiedelem, hogy a pogányok, különösen a fehérek, az európaiak és a keresztények ok nélkül, ok nélkül üldözik az ártatlan zsidókat –, úgy tűnik, Toaff úgy érzi, hogy az askenázi fanatizmus talán érthető válasz volt az üldöztetésre.

Toaff végtelen kitérői, kitérői és nyomás alatti visszavonásai nagyon emlékeztetnek David Irving tudományos és PR-kezelésére a halálos „holokausztagadás” vádjait illetően. Mindazonáltal mindkét férfi nyilvánvalóan kicsúszott a szögesdrót-kerítésen kívül, ahol a kifutó értelmiségiek, történészek, akadémikusok és újságírók elégedetten legelésznek.

Toaff kritikusai szeretnek a kínzás állítólagos alkalmazására összpontosítani, amely automatikusan tagadja a rituális gyilkossági vádakat. Így a zsidó apologéták azt írják, hogy „Toaff a zsidók „tanúságára” hivatkozva, akik állítólag elismerték, hogy keresztény vért használtak fel zsidó rituális célokra, az abszurd, mivel ezeket a zsidókat megkínózták, és bármit, amit mondtak, kényszer alatt tartották, és nem szabad komolyan venni. .”

Toaff jelzi, hogy a Trent-ügy vádlottjainak egy részét (*nem mindegyikét*) *kínzás útján szerezték meg*. Érdekes módon azonban nem közöl történelmi háttérrel a kínzásnak a 15. század végi olasz

